

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑ**Αθήνα της ανισότητας, Αθήνα της κρίσης.**

Για πολλά χρόνια, τουλάχιστον από τη δεκαετία του '80, σε ένα κλίμα επίπλαστης ευημερίας, παραβλέψαμε αρνητικά κοινωνικά φαινόμενα, όπως την κοινωνική και οικονομική ανισότητα, την περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό διάφορων κοινωνικών ομάδων, τη διάσπαση του κοινωνικού ιστού, την υποβάθμιση της δημόσιας σφαίρας και της συλλογικής συνείδησης. Φαινόμενα που συνέχιζαν να υπάρχουν και να εντείνονται όλα τα προηγούμενα χρόνια και που κορυφώθηκαν στις μέρες μας.

Σήμερα όμως, που ερχόμαστε αντιμέτωποι με αυτά, προβάλλει επιτακτικά η ανάγκη εναλλακτικών προτάσεων και συλλογικών αποφάσεων για τον κοινωνικό επαναπροσανατολισμό και τη διαφορετική προσέγγιση της αστικότητας, μιας παραμέτρου που είναι διαχρονικά καθοριστική για τέτοιες αλλαγές. Ο πολυκεντρισμός της Αθήνας με βάση την οικονομική δραστηριότητα, οι απόπειρες εξευγενισμού περιοχών συσσώρευσης οικονομικά ασθενέστερων στρωμάτων και «ειδικών» κοινωνικών ομάδων, η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου, η οποία τον εξαιρεί από φυσικό τόπο κοινωνικοποίησης, συγκροτούν ένα χωρικό σχήμα σε πλήρη αντιστοιχία με τις κυρίαρχες κοινωνικο-οικονομικές παραδοχές του κοντινού παρελθόντος.

Σε αυτό το πλαίσιο αναδεικνύεται με μεγαλύτερη έμφαση και η κοινωνική ευθύνη των αρχιτεκτόνων και ο σημαντικός ρόλος που εν δυνάμει μπορούν να παίξουν στον αναπροσανατολισμό της αρχιτεκτονικής πράξης και της πολεοδομίας προς μια κατεύθυνση εξυπηρέτησης των πραγματικών κοινωνικών αναγκών και ανταπόκρισης στις σύγχρονες προκλήσεις. Απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας εναλλακτικής δυναμικής, σ' αυτό το επίπεδο, είναι η αλλαγή νοοτροπίας και η ευαισθητοποίηση των αρχιτεκτόνων, και κυρίως των νέων, απέναντι στα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, πρωτεύοντα ρόλο κατέχει η εκπαιδευτική διαδικασία των νέων αρχιτεκτόνων τόσο μέσω του περιεχομένου και της κατεύθυνσης των προγραμμάτων όσο και της σχεδιαστικής μεθοδολογίας την οποία προβάλλει. Το μορφοκρατικό, ανταγωνιστικό και βαθμοθηρικό μοντέλο, το οποίο εφαρμόζεται κατά κόρον στις αρχιτεκτονικές σχολές της χώρας, απέχει κατά πολύ από τις πραγματικές κοινωνικές συνθήκες και απαιτήσεις υπό τις οποίες καλείται να σχεδιάσει ο αρχιτέκτονας ενώ βρίσκεται σε αναντιστοιχία με τις προσδοκίες και τις ανησυχίες των περισσότερων φοιτητών και φοιτητριών.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΘΩΜΑ Πτυχιούχος Αρχιτεκτονικής Σχολής.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ-ΜΥΡΤΩ ΜΑΚΡΗ Πτυχιούχος Αρχιτεκτονικής Σχολής.